

De Canadese auteur William Gibson debuteerde in 1981 met *The Gernsback Continuum* (als *Het Wereldbeeld van Gernsback* opgenomen in *CyberpunkSF, SF 268*), een koele afrekening met verouderde hersenspingsels, tevens een klarenstoot die riep om een nieuwe SF-esthetica voor de jaren tachtig. Nu, acht jaar later, heeft William Gibson een zeer invloedrijk oeuvre op zijn naam gebracht, dat uitmunt door een briljante versmelting van sfeer en extrapolatie. Zijn romans, *Neuromancer* (waarvan u thans de Nederlandse vertaling in handen hebt), *Count Zero* (verschijnt in het voorjaar van 1990 als *Biochips*) en *Mona Lisa Overdrive*, en de daarmee verband houdende reeks korte verhalen in *Burning Chrome*, leverden hem nog meer lof op voor zijn onstuimig verhalend vermogen, zijn beeldend taalgebruik en zijn gedetailleerd, niets verdoezelend portret van de toekomst. Zijn werk geldt momenteel als richtinggevend in de moderne science fiction.

WILLIAM GIBSON

ZENUMAGIËR

deel 1 van de Sprawl-trilogie

deel 1 van de Sprawl-trilogie
Zenumagiër

deel 2 van de Sprawl-trilogie
Biochips

deel 3 van de Sprawl-trilogie
Mona Lisa overdrive

Eerste druk oktober 1989

Vertaling Peter Cuijpers
Omslagillustratie Peter A. Jones

Copyright © 1984 by William Gibson
Copyright Nederlandse vertaling © 1989 by
Meulenhoff Nederland bv, Amsterdam
Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Neuromancer*
als een Ace Science Fiction original bij The Berkley
Publishing Group, New York 1984
ISBN 978-90-225-7083-8

Voor Deb, die het mogelijk maakte, met liefde.

Deel 1 – Chiba City blues

1

De hemel boven de luchthaven had de kleur van een televisiescherm dat op een dood kanaal was afgestemd.

‘Ik ben zelf absoluut niet verslaafd of zo, man,’ hoorde Case iemand zeggen toen hij zich nogal hardhandig een weg baande door de menigte voor de ingang van de Chat. ‘Kan ik het helpen dat mijn lijf zo’n enorm tekort aan drugs voelt?’ Het was een Kladstem en een Kladgrap. De Chatsubo was een kroeg voor beroepsballingen; je kon er een week lang zuipen zonder twee woorden in het Japans achter elkaar te horen.

Ratz stond achter de bar. Zijn kunstarm ging als een automaat op en neer bij het vullen van een blad glazen met Kirin uit het vat. Hij zag Case en begon te glimlachen; zijn tanden waren een collage van Oosteuropes staal en zwarte randen van verval. Case vond een plekje aan de bar tussen de onwaarschijnlijk bruine tint van een van Lonny Zone’s hoeren en het smettelose marine-uniform van een grote Afrikaan met een reeks evenwijdig getrokken littekens op zijn jukbeenderen. ‘Wage was hier vanmorgen al vroeg, met twee vuistknepen,’ zei Ratz terwijl hij hem over de toog met zijn goede arm een glas toeschoof. ‘Misschien een zaakje voor jou, Case?’

Case haalde zijn schouders op. Het meisje rechts naast hem begon te giechelen en gaf hem een zachte por in zijn zij.

De grijns van de barkeeper werd nog breder. Zijn lelijkheid was legendarisch. In een tijdperk waarin schoonheid betaalbaar was, had het volledig ontbreken daarvan bij hem iets heldhaftigs. De antieke arm piepte toen hij een nieuwe pul pakte. Het was een Russische militaire prothese, een zeven-functionele spier-kracht-simulator van metaal gevat in smoezelig roze plastic. ‘Jij gedraagt je te veel als een artiest, Herr Case.’ Ratz maakte een grommend geluid dat bij hem het equivalent was van lachen. Hij krabde zich met zijn roze klauw op de uitpuilende pens onder zijn witte hemd. ‘De artiest van de ietwat grappig getinte zaakjes.’

‘Ja, hoor,’ zei Case en hij nam een slok van zijn bier. ‘Dan is er tenminste

eentje grappig hier, want jij straalt alleen maar de pleuris uit.'

Het gegiechel van het hoertje ging een octaaf omhoog.

'Net als jij, zus. Dus wegwezen, oké? Zone is toevallig een goed vriendje van me.'

Ze keek Case recht in de ogen en maakte praktisch zonder haar lippen te bewegen een nog net hoorbaar spuuggeluidje. Maar ze ging.

'Jezus,' zei Case, 'wat is dit voor hoerentent? Een man kan niet eens meer rustig een pilsje drinken.'

'Hoor eens,' zei Ratz terwijl hij met een doek over het gehavende houtwerk wreef, 'Zone schuift een percentage af. Jij mag hier gratis werken om de lol die het me geeft.'

Toen Case zijn glas in de hand nam, daalde er een van die vreemde momenten van stilte neer alsof honderd conversaties die niets met elkaar te maken hadden, allemaal tegelijk aan een natuurlijke pauze toe waren. Opeens begon de hoer luid te giechelen, lichtelijk hysterisch zelfs.

Ratz gromde. 'Er kwam een engel voorbij.'

'De Chinezen,' brulde een dronken Australiër. 'Die verdomde Chinezen hebben dat verdomde zenuwsplijten uitgevonden. Geef mij maar het vasteland voor een goeie zenuwklus. Dan komt het allemaal in orde, makker...'

'En dat,' zei Case tegen zijn glas, met alle bitterheid die zich in hem verzameld had en die nu als gal in hem opwelde, 'dat is nou toch echt boerengelul.'

De Japanners waren al meer finesses van de neurochirurgie vergeten dan de Chinezen ooit zouden opdoen. De illegale klinieken van Chiba waren het neusje van de zalm, iedere maand kwamen er nieuwe technieken en apparaten bij, maar nog steeds waren ze niet in staat het letsel te herstellen dat hij in dat hotel in Memphis had opgelopen.

Hij was al een jaar hier en hij droomde nog altijd van de matrixruimte, maar de hoop werd nacht na nacht miniemer. Ondanks alle speed die hij slikte, alle krochten en uithoeken van Nachtstad die hij had afgeschuimd, kon hij in zijn slaap nog steeds die matrix zien, dat heldere rasterwerk van logica dat zich binnen de kleurloze leegte uitstreekte... De Klad was nu een lange, vreemde reis

bij hem vandaan, aan de andere kant van de Stille Oceaan, en hij was geen toetsenman meer, geen matrixcowboy. Een van de vele zwervers hier, gewoon iemand die probeerde te overleven. Maar in de Japanse nachten kwamen dromen op hem af, even levendig als voodoo-bezwingingen, en ze brachten hem aan het huilen in zijn slaap; en daardoor werd hij dan wakker, eenzaam in het donker, in een claustrofobisch hokje in een of ander kisthotel, terwijl zijn handen zich in de beddeplaat klauwden en zijn vingers, op zoek naar toetsen die er niet waren, alleen maar schuimrubber vonden.

‘Ik heb gisteravond je meisje gezien,’ zei Ratz, die Case zijn tweede Kirin gaf.

‘Heb ik niet,’ zei deze, en nam een slok.

‘Linda Lee.’

Case schudde zijn hoofd.

‘Geen meisje? Niks? Alleen biz, vriend artiest, geen tijd voor pleziertjes?’ De kleine, bruine ogen van de barkeeper lagen diep in zijn gegroefde gelaat. ‘Ik geloof dat ik je aardiger vond met haar erbij. Je lachte vaker. Luister, artiest, op een nacht word je misschien té artistiek. Dan eindig je in de voorraadtanks van de klinieken, bij de losse organen.’

‘Hou op, of ik moet huilen, Ratz.’ Hij dronk zijn bier op, betaalde en vertrok, zijn hoge, smalle schouders hoekig opgetrokken onder het door regendruppels gevlekte kakikleurige nylon van zijn windjack. En terwijl hij zich duwend een weg baande door de massa’s op de Ninsei, kon hij zijn eigen klamme zweet ruiken.

Case was vierentwintig. Op zijn tweeëntwintigste was hij een cowboy geweest, een pikker, een van de beste in de Klad. Hij was opgeleid door de topjongens: McCoy Pauley en Bobby Quine, legendarische namen in het vak. Hij had gewerkt onder een nagenoeg permanente toevloed van adrenaline – dat nevenproduct van jeugd en vaardigheid – als een verlengstuk van een alleedaags toetsenbord dat zijn bewustzijn onthechtte van zijn lichaam en het projecteerde op de hallucinaire consensus van de matrixruimte. Als dief had hij gewerkt voor andere, rijkere pikkers, voor werkgevers die hem hadden voorzien van de exotische software die nodig was om de glanzende beschermingswanden van de computersystemen van

multinationals binnen te dringen en vensters te openen op oneindig rijke databestanden.

Hij had een klassieke fout gemaakt, de fout die hij zich heilig had voorgenomen nooit te zullen maken. Hij had zijn werkgevers bestolen. Hij had iets voor zichzelf gehouden en geprobeerd het via een heler in Amsterdam veilig te stellen. Hij wist nog steeds niet precies hoe ze hem daarbij hadden kunnen betrappen, maar dat deed nu ook niet meer ter zake. Hij had toen verwacht te zullen sterven, maar ze hadden enkel geglimlacht. Natuurlijk gunden ze hem het geld, hadden ze hem verteld, allicht. Zeker nu hij het zo hard nodig zou hebben. Want – nog steeds glimlachend – ze zouden ervoor zorgen dat hij nooit meer aan het werk kwam.

Ze verpestten zijn zenuwstelsel met een Russisch oorlogsgas, mycotoxine.

Vastgebonden op een bed in een hotel in Memphis lag hij dertig uur te hallucineren, terwijl zijn talent micron na micron werd weggebrand.

De schade was klein, subtiel, maar uiterst effectief.

Voor Case, die had geleefd voor de lichaamloze euforie van de matrixruimte, was het een vorm van sterven. In de bars die hij als topcowboy had bezocht, hadden hij en zijn collega's altijd een zekere milde verachting getoond voor het vleselijke. Een lichaam was enkel maar vlees, een lijf. Case werd opeens opgesloten in de gevangenis van zijn eigen vlees.

Hij had de som van zijn bezittingen zo snel mogelijk omgezet in Nieuwe Yens: een dikke stapel gebruikte bankbiljetten, die in het gesloten circuit van de zwarte markten overal ter wereld nog even bruikbaar waren als destijds de schelpen van de Tobrianders. Binnen de Kladd waren wettige transacties met contanten tamelijk moeilijk geworden. In Japan waren ze officieel al illegaal verklaard.

In Japan, zo had hij met een koppige, geen tegenspraak duldende zekerheid geweten, zou hij genezing vinden. In Chiba. Ofwel in een officiële kliniek, ofwel ergens in het schaduwland van het grijze chirurgencircuit. Chiba was gewoon een synoniem voor inplanting, zenuwspijting, microbionica, en daarom een magneet voor de techno-criminele subculturen van de Kladd.

In Chiba had hij zijn Nieuwe Yens als sneeuw voor de zon zien

verdwijnen in twee maanden van consulten en onderzoeken. De mannen van de illegale klinieken, zijn laatste hoop, hadden hun bewondering geuit voor de geraffineerde deskundigheid waarmee hij was gemanipuleerd en misvormd, en hadden daarna langzaam nee geschud.

Tegenwoordig sliep hij in de goedkoopste kisthotels, die het dichtst bij de haven stonden, onder de kwarts-halogeenschijnwerpers die de kaden daar de hele nacht door in een lichtgloed zetten alsof het schouwburgpodia waren; en waar je de lichten van Tokio niet kon zien door de gloed van de televisiehemel, zelfs het torenhoge hologram met het logo van de Fuji Elektriciteitsmij niet; en waar de Baai van Tokio een zwarte vlakte was met traag wijkende meeuwen boven drijvende dotten piepschuim. Achter de haven lag de stad – een verzameling bedrijfsruimten, gedomineerd door de enorme tempelvervangende wolkenkrabbers van de multinationals. De haven en de stad waren van elkaar gescheiden door een smalle tussenstrook met oudere straatjes, een gebied dat geen officiële naam had. Nachtstad, en het hart ervan was de Ninsei. Overdag waren de bars van de Ninsei afgedekt met rolluiken, anoniem; met dode neonbuizen en stilgezette hologrammen wachtten ze onder de giftig zilveren hemel op de nacht.

Twee blokken ten westen van de Chat, in een theetentje dat ze ‘Jarre de Thé’ noemden, spoelde Case zijn eerste pil van die avond door met een dubbele espresso. Het was een platte, roze achthoek, een sterk soort Braziliaanse dex, die hij van een van Zone’s meisjes had gekocht.

De Jarre was behangen met spiegels en elke spiegel had een lijst van rood neon.

Toen hij net in Chiba was aangekomen, met weinig geld op zak en nog minder hoop een genezer te vinden, had hij zichzelf in een soort terminale overdrive geschakeld. Hij was jakkerend achter nieuw kapitaal aangehold met een kille intensiteit die niet van hemzelf had geleken. In de eerste maand had hij twee mannen en een vrouw gedood voor bedragen die hij een jaar eerder bespottelijk zou hebben gevonden. De Ninsei putte hem uit en op het laatst leek de straat zelf wel de projectie van een verborgen doodsverlangen – van een geheim gif waarvan hij niet had geweten

dat hij het in zich had.

Nachtstad deed sterk denken aan een uit de hand gelopen experiment in sociaal darwinisme, ontworpen door een verveelde wetenschappelijk onderzoeker die de fast-forward toets continu ingedrukt hield. Als je niet meerzooit, zink je weg zonder een spoor achter te laten, maar als je te actief bent, te snel, verstoort je het subtiele evenwicht in de machtsverhoudingen van de zwarte markt. In beide gevallen ben je de klos en blijft er niets anders van je over dan een vage herinnering in het geheugen van een factotum als Ratz – hoewel je hart of je nieren of je longen misschien voortleven ten dienste van een of andere wildvreemde met genoeg Nieuwe Yens voor de orgaanbanken van de klinieken.

Biznis was hier een constant, haast onderbewust geroezemoes, en de dood was de aanvaarde straf voor luiheid, onvoorzichtigheid, lomphheid, of het onvermogen acht te slaan op de strenge regels van het ongeschreven protocol.

Alleen aan zijn tafeltje in de Jarre de Thé, terwijl de achthoek begon te werken en de eerste zweetdruppeltjes in zijn handpalmen verschenen en hij zich opeens bewust werd van elk tintelend haartje op zijn borst en zijn armen, besepte Case dat hij op een gegeven moment aan een spelletje met zichzelf was begonnen, een heel oud spel, dat geen naam had. Een finale patience, misschien. Hij droeg geen wapen meer, liet de meest elementaire voorzorgsmaatregelen achterwege. Hij accepteerde op straat de meest linke, meest schimmige klussen en had de reputatie dat hij alles kon fiksen wat iemand maar vroeg. Een deel van zijn geest wist heel goed dat zijn klanten het aura van zelfvernietiging verdomd goed in de gaten hadden – er waren steeds minder klanten – maar datzelfde deel troostte zich met de wetenschap dat het alleen nog maar een kwestie van tijd was. En het was dan ook dit deel van zijn persoon, het zelfgenoegzame, dat moedwillig de dood zocht, dat er de grootste hekel aan had om aan Linda Lee te denken.

Haar had hij op een regenachtige avond in een speelhal gevonden.

Tussen de felle spookschijnsels in die nevel van sigaretterook – hologrammen van Betoverd Kasteel, Europese Tankoorlog, de skyline van New York... En nu zag hij haar weer voor zich zoals toen: haar gezicht gevlekt door flikkerende kleurenpatronen van laserlicht, haar gelaatstreken gereduceerd tot symbolen, tot semioti-

sche codes: vuurrood opgloeiende kaken bij de brand van het Beto-verde Kasteel, een azuurblauw vochtlaagje op haar voorhoofd bij de val van München, lippen die puur goud werden in de toevallige weerkaatsing van het zonlicht van een glaswand in een van de diepe kloven tussen de strakke rijen wolkenkrabbers. Hij was euforisch high geweest, die avond. Een forse portie ketamine van Wage was op weg naar Yokohama en het geld brandde al in zijn zak. Hij was uit de lauwe regen die neerdruilde op de bestrating van de Ninsei hier naar binnen gegaan en had het gevoel dat zij er speciaal voor hem was neergezet: één gezicht onder de tientallen die zich daar vermaakten aan de consoles en opgingen in het spel dat ze er speelden. Haar gezichtsuitdrukking op dat moment was precies dezelfde geweest als die hij uren later op haar slapend gezicht had gezien in een kist bij de haven: de bovenlip in een curve die kinderen gebruiken als ze een vliegende vogel willen tekenen.

Terwijl hij door de speelhal naar haar toe liep, nog steeds in de wolken over het handeltje dat hij had afgesloten, zag hij dat ze een blik in zijn richting wierp. Grijze ogen omkaderd door uitgelopen zwarte stiftverf. Ogen als van een dier dat wordt opgeschrikt door de schijnwerpers van een aanstormend voertuig.

Hun nacht samen verlengde zich tot de ochtend, tot kaartjes aan de hoverkade en zijn eerste tochtje naar de andere kant van de Baai. De regen liet niet af, de hele Harajuku lang, en maakte druppelkralen op haar plastic jas. De kinderen van Tokio, met hun witte, platte schoentjes en hun strakke capes, paradeerden tussen de beroemde boetiekjes. En ten slotte had ze naast hem gestaan in het middernachtelijke kabaal van een pachinko-tent, hem als een klein meisje bij de hand houdend.

Het had hem in zijn waas van drugs en spanning een maand gekost de eeuwige verbazing in haar blik te herkennen als een innerlijke zucht naar begrip en bevrediging. Hij had gezien hoe haar persoonlijkheid zich ontkleedde, afkalfde als een ijsberg, in schilfers uiteenviel, tot hij uiteindelijk de kern had waargenomen: haar rauwe begeerte achter het hongerige pantser van de verslaving. En hij had toegekeken hoe ze de volgende dosis had ingenomen met een geconcentreerde bezetenheid die hem deed denken aan de roofofsprinkhanen die in de kraampjes op de Shiga verkocht werden, naast de tanks met blauwe, gemuteerde karpers en de bamboekooien met krekels.

Hij staaarde naar de zwarte cirkel van bezinksel in zijn lege kopje. Die trilde voor zijn ogen als gevolg van de drug die hij had geslikt. Het tafelblad van bruin plastic was dof geworden onder een patina van duizenden krasjes. Hij voelde de speed door zijn wervelkolom naar boven dringen en zag de ontelbare toevallige stootjes die nodig waren om zo'n oppervlak tot stand te brengen. De Jarre was ingericht volgens een ouderwetse, naamloze stijl uit de vorige eeuw, een weinig geslaagd mengsel van traditioneel Japans en bleek Milanees kunststofdesign, maar alles leek overtrokken door een onbestemde grauwsluiert, alsof de overspannen zenuwen van een miljoen klanten alle spiegels en de ooit glanzende plastics hadden bedekt met een dof, vettig laagje dat nooit meer kon worden weggepoetst...

‘Hé Case, lekkere knul...’

Hij keek op, zag grijze ogen omlijst door stiftverf. Ze droeg een verschoten Frans werkpak en gloednieuwe witte gymschoenen.

‘Ik heb je overal gezocht, man.’ Ze ging tegenover hem zitten, plantte haar ellebogen op tafel. De mouwen van het blauwe werkpak waren vanaf de schouder afgescheurd; automatisch zocht hij haar armen af naar sporen van uitslag of naalden. ‘Roken?’

Ze viste een verfrommeld pakje Yeheyuans met filter uit een enkelzakje en bood hem een sigaret aan. Hij accepteerde en liet haar vuur geven met een rode plastic aansteker. ‘Krijg je wel genoeg slaap, Case? Je ziet er moe uit.’

Haar accent plaatste haar ergens aan de zuidrand van de Kladd, richting Atlanta. De huid onder haar ogen zag er bleek en ongezond uit, maar het vlees zelf was nog glad en stevig. Ze was twintig. Steeds meer pijngroeven waren bezig zich een vaste plaats aan haar mondhoeken te etsen. Haar donkere haar was naar achteren gekamd. Het werd bijeengehouden door een band van bedrukte zijde, eigenlijk een opgerolde sjaal. Het patroon daarvan deed denken aan een landschap van microcircuits, of de plattegrond van een stad.

‘Als ik maar niet vergeet mijn pillen te slikken,’ zei hij terwijl hij een haast tastbare hunkering in zich voelde opkomen, een mengsel van geilheid en eenzaamheid op een golf van amfetamine. Hij herinnerde zich de geur van haar huid in dat te hete donker van de kistkamer bij de haven, haar vingers die zich op het smalst van zijn middel in elkaar verstregelden.

Mijn lijf een wijf, dacht hij, meer wil het niet.

‘Wage,’ zei ze, met half samengeknepen ogen. ‘Die wil je koud opgediend zien.’ Ze stak haar eigen sigaret aan.

‘Wie zegt dat? Ratz? Heb je met Ratz gepraat?’

‘Nee. Met Mona. Haar nieuwste knijper is een van Wage’s mannen.’

‘Zo erg sta ik bij hem niet in het krijt. Als hij me aflegt, ziet hij geen cent terug.’ Hij haalde zijn schouders op.

‘Er zijn er nu wat te veel die bij hem in de schuld staan, Case. Misschien moet jij het voorbeeld worden. Ik zou maar liever goed uitkijken.’

‘Oké. En jij, Linda? Kun je ergens slapen?’

‘Slapen.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Zeker, Case.’ Ze huiverde en boog zich een eindje boven de tafel. Haar gezicht glom van het zweet.

‘Hier,’ zei hij terwijl hij zijn hand in de zak van zijn windjack stak en een verkreukeld briefje van vijftig te voorschijn haalde. Hij streek het automatisch glad, onder de tafel, vouwde het netjes in vieren en gaf het aan haar.

‘Dat heb je zelf nodig, makker. Geef het liever aan Wage.’ Er was nu iets in haar grijze ogen dat hij niet kon ontcijferen, iets dat hij er nooit eerder in had gezien.

‘Wage heeft aanzienlijk meer van mij te goed. Pak aan. Er is geld voor mij onderweg,’ loog hij terwijl hij toekeek hoe zijn Nieuwe Yens in een van haar ritszakken verdwenen.

‘Als je dat geld binnen hebt, zou ik Wage maar snel gaan opzoeken.’

‘Tot kijk, Linda,’ zei hij. Hij stond op.

‘Vast.’ Onder haar beide pupillen was een millimeter wit te zien. Sanpaku. ‘Kijk goed achter je, man.’

Hij knikte, gehaast om weg te komen.

Terwijl de plastic deur al dichtzwaaide, keek hij om. Haar ogen werden weerspiegeld in een kooi van rood neon.

Vrijdagavond op de Ninsei.

Hij liep langs yakitori-stalletjes en massagesalons, een legale koffieshop die Mooie Meid heette, het elektronisch kabaal van een speelhal. Hij deed een stap opzij om een sarariman in een donker pak te laten passeren en zag in het voorbijgaan het logo van Mit-

subishi-Genentech dat op de rug van diens rechterhand was getaouerd.

Was dat echt? Als het authentiek is, dacht hij, is dat vragen om moeilijkheden. En zo niet, eigen stomme schuld. Medewerkers van M-G boven een bepaalde rang kregen geavanceerde microprocessors ingeplant die de bloedspiegel reguleerden. Voor zulk spul deden ze in Nachtstad met genoeg een moord. Het was de kortste weg naar een illegale kliniek.

De sarariman was een Japanner geweest, maar de overgrote meerderheid van de Ninsei-massa bestond uit gaijin. Groepjes zee-lui uit de haven, gespannen eenzame toeristen op zoek naar pleziertjes die in geen enkele reisgids vermeld stonden, patsers uit de Kladdie met hun inplantingen en entingen liepen te pronken, en minstens tien verschillende soorten hoeren – dat alles zwermde daar over straat in een gecompliceerd danspatroon van begeerte en handel.

Er waren talloze theorieën bedacht om uit te leggen waarom een stad als Chiba City de Ninsei-enclave tolereerde, maar Case neigde tot de gedachte dat de Yakuza de buurt wellicht in stand hield bij wijze van historisch reservaat, ter herinnering aan de eenvoudige komaf. Ook zag hij wel een zekere grond in de verklaring dat ontluikende technologieën een zeker grensgebied van illegaliteit nodig hebben, dus dat Nachtstad er niet was voor haar bewoners, maar als met opzet toezichtloze speelplaats voor de technologie zelf.

Had Linda gelijk, vroeg hij zich af terwijl hij omhoogstaarde naar de lichten. Zou Wage hem laten vermoorden om een voorbeeld te stellen? Dat leek niet erg zinnig, maar aan de andere kant handelde Wage voornamelijk in verboden biologica, en iedereen vond dat je wel stapelgek moest zijn om dat te doen.

Maar Linda had gezegd dat Wage hem dood wilde. Case was ten aanzien van de straathandel tot de heldere conclusie gekomen dat noch de koper, noch de dealer hem echt nodig had. Een tussenpersoon moest er dus voornamelijk voor zorgen dat hij de status van een noodzakelijk kwaad verwierf. De dubieuze nis die Case voor zichzelf had weten uit te hakken in de criminele ecologie van Nachtstad, was gebaseerd op een lange reeks leugens en gemiddeld één potje ordinaair verraad per avond. Nu hij merkte dat de wanden om hem heen op het punt van instorten stonden, begon hij de eerste tekenen van een vreemde euforie te voelen.

De vorige week had hij de overdracht van een synthetisch klier-extract uitgesteld, dat hij in de tussentijd aan de man bracht met een ruimere marge dan gebruikelijk was. Wage had dat niet ge-waardeerd, wist hij. Wage was zijn voornaamst leverancier.

Hij zat al negen jaar in Chiba en was een van de weinige gaijin-dealers die erin geslaagd waren zekere banden te smeden met het hecht georganiseerde criminele establishment buiten Nachtstad. Genetisch materiaal en hormonen bereikten de Ninsei druppelsge-wijs via een lange, ingewikkelde keten van stromannen en tussen-persoenen. Ooit was Wage er kennelijk in geslaagd iets tot de bron te herleiden en tegenwoordig mocht hij zich verheugen in het bezit van vaste handelsrelaties in meer dan tien steden.

Case merkte opeens dat hij door een etalageruit stond te staren. De winkel verkocht kleine, glimmende snuisterijen aan de zeelui: horloges, dolken, aanstekers, zakvideorecorders, simstimdecks, verzwaarde manriki-kettingen en shurikens. De shurikens, stalen sterren met vlijmscherpe punten, hadden hem altijd gefascineerd. Sommige waren verchromd, andere zwart, en weer andere hadden een veelkleurig oppervlak als een olievlek op water. Maar het wa-ren de verchromde sterren die zijn blik vasthielden. Ze waren met bijna onzichtbaar nylon vislijn vastgeknoopt tegen een donkerrode ondergrond van ultrasuède en in het midden hadden ze een versie-ring van draken of yinyang-symbolen. Ze vingden het neonlicht van de straat op en vervormden het, en Case kwam tot de gedachte dat dit nu de sterren waren waaronder hij reisde en dat zijn lot werd bestemd door deze constellatie van goedkoop chroom.

‘Julie,’ zei hij tegen zijn sterrenbeeld. ‘Tijd om onze oude makker Julie op te zoeken. Hij weet het wel.’

Julius Deane was honderdvijfendertig jaar oud. Zijn stofwisseling werd met kunst en vliegwerk aan de gang gehouden door serums en hormonen waar hij wekelijks een fortuin aan uitgaf. Zijn voor-naamste wapen tegen het ouder-worden was echter een jaarlijk-se pelgrimstocht naar Tokio, waar genetische chirurgen de code van zijn DNA bijstelden, een faciliteit die in Chiba niet voorhan-den was. Daarvandaan placht hij door te vliegen naar Hong Kong om kostuums en hemden voor een heel jaar te bestellen. Seksloos

en onmenselijk geduldig als hij was, scheen hij zijn voornaamste bevrediging te vinden in een mateloze verering van de meer extravagante kunststukjes op het gebied van de maatkleding. Case had hem nooit twee keer hetzelfde pak zien dragen, hoewel zijn garderobe uitsluitend scheen te bestaan uit minutieuze reconstructies van kledingstukken uit de vorige eeuw. Verder had hij een zwak voor in frêle gouden montuurtjes gevatte brillenglazen van dunne plaatjes roze kwartsglas, aan de randen afgeschuind als de spiegeltjes in een victoriaans poppenhuis.

Zijn kantoor bevond zich in een groot pakhuis achter de Ninsei. Een deel ervan was ooit, jaren geleden, karig ingericht met een allegaartje van Europese meubels, alsof Deane destijds van plan was geweest in deze ruimten te gaan wonen. Tot stofnesten verkommerde neo-Azteekse boekenkasten bedekten een van de wanden van de kamer waar Case zat te wachten. Een paar vuile, bolvormige tafellampen in Disney-trant verdrong elkaar bijna van het rood geëmailleerde blad van een laag stalen koffietafeltje in de stijl van Kandinsky. Tussen de boekenkasten hing een Dali-klok aan de muur, waarvan de misvormde wijzerplaat uitdroop tot op de kale, cementen vloer. De wijzers waren hologrammen die tijdens het ronddraaien veranderden onder invloed van de uitstulpingen op de wijzerplaat, maar die nooit de juiste tijd gaven. Verder was de kamer volgestouwd met witte verschepingskratten van glasvezel die een vage geur van ingemaakte gember verspreidden.

‘Je schijnt onschadelijk te zijn, m’n jongen,’ zei Deane’s lichaamloze stem. ‘Kom erin.’

Magnetische grendels schoten met een ploffend geluid los uit hun posities rond de massieve namaak-rozehouten deur links naast de boekenkasten, JULIUS DEANE IMPORT EXPORT stond met half loslatende plakletters op het plastic vermeld. Terwijl de collectie meubilair in Deane’s geïmproviseerde wachtkamer herinneringen opriep aan het einde van de vorige eeuw, leek zijn kantoor zelf eerder thuis te horen in het begin daarvan.

Deane’s naadloos roze gezicht bekeek Case vanachter het lichtschijnsel van een oude bronzen lamp, dat werd getemperd door een vierhoekige plaat donkergroen getint glas. De importeur zat veilig verschanst achter een kolossaal bureau van beschilderd staal, aan weerszijden geflankeerd door hoge ladenkasten van een of andere blanke houtsoort. Het soort kast, veronderstelde Case, dat vroeger

gebruikt werd om er geschreven documenten in op te bergen. Het bureaublad was bezaaid met cassettes, pakken vergeeld kettingpapier en allerlei onderdelen van een soort ouderwetse schrijfmachine; aan het weer in elkaar zetten van dat apparaat scheen Deane nooit toe te komen.

‘Wat voert je hierheen, m’n jong?’ vroeg Deane terwijl hij Case een smalle bonbon in een blauw-wit geruit papiertje offereerde. ‘Proef eens. Ting Ting Djahe, de beste die er zijn.’ Case sloeg het aangeboden gember snoepje af, nam plaats in een ietwat wankel houten draaistoel en wreef met zijn duim over de versleten naad van een pijp van zijn zwarte jeans. ‘Julie, ik hoor dat Wage me dood wil hebben.’

‘Aha. Juist. En waar heb je dat gehoord, als ik vragen mag?’

‘Mensen.’

‘Mensen,’ herhaalde Deane, kauwend op een gemberbonbon.

‘Wat voor mensen? Vrienden?’

Case knikte.

‘Het valt niet altijd mee te weten wie je vrienden zijn, vind je wel?’

‘Ik ben hem een beetje geld schuldig, Deane. Heeft hij tegen jou iets gezegd?’

‘Heb hem een poosje niet meer gesproken.’ Hij zuchtte. ‘Maar als ik iets wist, zou ik het je misschien niet kunnen rapporteren. Zoals die dingen nu eenmaal liggen, snap je.’

‘Dingen?’

‘Hij is een belangrijke zakenrelatie, Case.’

‘Ja. Wil hij me koud maken, Julie?’

‘Niet dat ik weet.’ Deane haalde zijn schouders op. Alsof ze het over de prijs van gember hadden. ‘Als het een loos gerucht blijkt te zijn, m’n jongen, moet je over een weekje of zo maar eens terugkomen. Ik zal je dan inschakelen bij een klusje in Singapore.’

‘Het Nan Hai Hotel in Bencoolen Street?’

‘Niet zo loslippig, m’n jong!’ Deane grijnsde. Zijn stalen bureau bevatte voor een fortuin aan anti-afluisterapparatuur.

‘Tot kijk, Julie. Ik ga Wage maar eens gedag zeggen.’

Deane bracht zijn hand omhoog en wreef even over de perfecte knoop in zijn effen zijden stropdas.

Hij was nog geen blok van Deane's kantoor verwijderd toen het hem overviel: dat acute, instinctieve besef dat iemand hem volgde, en niet op afstand.

Dat je een milde vorm van paranoia cultiveerde, was voor Case iets vanzelfsprekends. Het was alleen de kunst het niet uit de hand te laten lopen, al kon dat verdomd moeilijk zijn als je half of helemaal onder de drugs zat. Hij vocht tegen de adrenaline-stroom in zijn bloed en probeerde zijn smalle gezicht een masker van hooghartige verveling op te zetten terwijl hij deed alsof hij zich door de menigte liet meevoeren. Het lukte hem tot stilstand te komen bij een onverlichte etalage. Het was een chirurgische info-boetiek die wegens renovatie dicht was. Met zijn handen in de zakken van zijn jasje tuurde hij door het glas naar een ruitvormige lap kuipgekweekt vlees die op een gebeeldhouwd voetstuk van imitatiejade was tentoongesteld. De kleur van de huid deed hem denken aan Zone's tippelmeisjes; ze had een tattooage met een digitaal venster-tje dat in verbinding stond met een onderhuidse chip. Waarom al die operatieve moeite en kosten, vroeg hij zich opeens af, terwijl het zweet over zijn ribben naar beneden sijpelde, als je zoiets ook gewoon in je zak kon meenemen?

Zonder zijn hoofd te bewegen, richtte hij zijn blik hoger en bekeek het weerkaatste gewoel van de menigte.

Daar.

Achter een stel zeelui in kaki met korte mouwen. Donker haar, spiegelglazen, donkere kleren, lang en mager...

En verdwenen.

Toen begon Case te rennen, diep gebukt, zigzaggend door de mensenmassa.

‘Kun je me een knaller verhuren, Shin?’

De jongen glimlachte. ‘Twee uur.’ Ze stonden bij elkaar in de geur van verse, rauwe vis aan de achterkant van een van de sushi-tenten aan de Shiga. ‘Kom terug over twee uur.’

‘Ik moet er nú een hebben, man. Heb je niks in voorraad?’

Shin rommelde wat achter een stapel lege tweeliterblikken die ooit gemalen mierikswortel hadden bevat. Hij haalde een smal, klein voorwerp te voorschijn dat in grijs plastic was gewikkeld. ‘Scherp als de hel. Een uur, twintig Nieuwe Yen. Dertig als borg.’

‘Klote. Daar heb ik niks aan. Ik moet een revolver hebben. Voor het geval ik iemand moet neerknallen, snap je?’

De ober haalde zijn schouders op en borg de dolk weer op achter de lege blikken. Twee uur.’

Hij ging de winkel binnen zonder zich eerst een blik te gunnen op de uitgestalde shurikens. Hij had zo’n ster nog nooit van zijn leven geworpen.

Hij kocht twee pakjes Yeheyuans met een chipkaart van de Mitsubishi Bank die vermeldde dat hij Charles Derek May heette. Heel wat beter dan Truman Starr, de naam waarmee hij op zijn paspoort genoeg moest nemen.

De Japanse vrouw achter de terminal zag eruit alsof ze nog een paar jaartjes verder was dan oude Deane – jaartjes die het zonder de vruchten van de wetenschap hadden moeten stellen. Hij haalde zijn niet al te dikke rolletje Nieuwe Yens uit zijn zak en liet het haar zien. ‘Ik wil een wapen kopen.’

Ze wees vaag naar een vitrine met messen.

‘Nee,’ zei hij. ‘Ik heb een hekel aan messen.’

Ze haalde een langwerpige doos van onder de toonbank. Het deksel was van geel karton en het was bedrukt met een primitieve afbeelding van een opgerolde cobra met een dikke kop. De doos bevatte acht identieke, in papiergewikkelde cilinders. Hij keek toe terwijl haar vlekkerige bruine vingers het papier van een ervan loswikkelden. Ze stak het ding naar hem toe zodat hij het van dichtbij kon bestuderen: een stalen buisje met een leren lus aan de ene kant en een kleine bronzen piramide aan de andere. Ze omklemde de cilinder met haar ene hand, pakte de piramide beet tussen de duim en de wijsvinger van de andere, en gaf een ruk. Drie geoliede, strak gespannen veren schoten naar buiten en verstrengelden zich tot een spits toelopende stalen zweep. ‘Cobra,’ zei ze.

Boven het neongeflikker van de Ninsei had de hemel de bekende doodse grauwe tint. De atmosfeer was nog smeriger geworden, alsof de lucht die avond tanden had. De helft van de menigte droeg filtermaskers. Case had tien minuten doorgebracht in een urinoir om een goede manier te vinden om zijn cobra op een handzame manier te verbergen. Uiteindelijk had hij besloten de riem achter

zijn broeksband te steken en de cilinder zelf horizontaal tegen zijn maag te klemmen. De spitse, kegelvormige trekker maakte nu schurende bewegingen tussen zijn onderste ribben en de voering van zijn windjack. Hij had het idee dat het ding bij elke volgende stap tegen de grond kon kletteren, maar toch voelde hij zich nu een stuk beter.

De Chat was niet echt een kroeg voor dealers, maar op doordeweekse dagen zag je er veel publiek uit dat milieu. Op vrijdag en zaterdag lag dat anders. De vaste klanten waren er ook dan, de meeste tenminste, maar ze gingen verloren in de massa zeelui die dan binnenstroomde en in de parasietenzwerm daaromheen. Toen Case de zwaaideuren openduwde, keek hij uit naar Ratz, maar de barkeeper was niet in zicht. Lonny Zone, de huispooier van deze kroeg, zat met een soort glazige, vaderlijke blik te kijken hoe een van zijn meisjes begon te flikflooiën met een jonge zeeman. Zone was verslaafd aan een soort hypnoticum dat de Japanners de naam Wolkendansers hadden gegeven. Case wist zijn blik te vangen en wenkte de bikker naar de bar.

‘Heb je Wage vanavond gezien, Lonny?’

Zone bekeek hem met zijn gebruikelijke kalmte. Hij schudde zijn hoofd.

‘Zeker weten, man?’

‘Misschien in de Namban. Misschien twee uur geleden.’

‘Had hij vuistknappen bij zich? Een daarvan mager, donker haar, misschien een zwart jasje?’

‘Nee,’ zei Zone na een poos; zijn gladde voorhoofd was gerimpeld om duidelijk te maken hoeveel inspanning het hem kostte om zich zoveel lullige details te herinneren. ‘Grote kerels. Dokwerkerstypen.’ Zone’s ogen toonden weinig wit en nog minder iris. Onder de half geloken oogleden waren extreem verwijde pupillen te zien. Hij staarde Case een hele poos recht in het gezicht en liet toen zijn blik zakken. Hij zag de bobbel van de staalzweep. ‘Cobra,’ zei hij, één wenkbrauw optrekkend. ‘Wil je iemand te grazen nemen?’

‘Tot kijk, Lonny.’ Case verliet de bar.

Zijn schaduw was er weer. Hij wist het zeker. Hij voelde een zekere verrukking: het effect van de roze achthoek en de adrenaline nu nog vermengd met iets anders. Hij vindt dit lekker, dacht

hij. Jij bent *gek*.

En dat kwam omdat het op een rare, rijkelijk vage manier toch een beetje leek op schichten door de matrix. Zorg dat je voldoende afgepeigerd bent en dat je te kampen hebt met een of ander levensgevaarlijk, maar verder onbenoembaar probleem, en je kunt de Ninsei zien als een dataverzameling – net zoals de matrix hem ooit had doen denken aan proteïnen die zich koppelen tot verschillende celfuncties. En vervolgens kun je jezelf dan in de hoogste versnelling schakelen en tegelijk in een vrije val storten, intens betrokken bij alles, maar er volledig aan onthecht, en zien hoe alles om je heen een werveldans is van biznis, brokjes en tegenbrokjes informatie, vlees geworden data in het labyrint van de zwarte markt...

Erop af, Case, hield hij zichzelf voor. Geef ze hun vet. Dat is wel het laatste wat ze verwachten. Hij was een half blok van de speelhal waar hij Linda Lee voor het eerst had ontmoet.

Hij schoot naar de overkant van de Ninsei en botste daarbij tegen een groepje slenterende zeelui. Een van hen riep hem in het Spaans iets na. Even later stortte hij zich naar binnen. Het lawaai overspoelde hem als een brandingsgolf en de subsonische trillingen deden zijn maagkuil schudden. Iemand had een tien mega-tontreffer gescoord in Europese Tankoorlog en de gesimuleerde ontplofing zette de speelhal in het verzengend witte licht van het hologram van een sinistere paddestoelvormige vuurbal boven hun hoofd. Hij sloeg rechtsaf en rende met lange passen naar boven over een trap van kale spaanplaten. Hij was hier ooit geweest om met Wage te praten over een handeltje in verboden hor-moonstimulantia met een man die Matsuga heette. Hij kon zich deze gang herinneren, de gevlekte vloerbedekking, de rij identieke deuren die toegang gaven tot minieme kantoortjes. Een van die deuren stond nu open. Een Japans meisje in een mouwloos zwart T-shirt keek op van een witte terminal. Achter haar hoofd hing een poster voor reizen naar Griekenland: gestileerde Japanse karakters tegen de achtergrond van Aegeïsch blauw.

‘Roep jullie bewakingsdienst,’ beval Case haar.

Daarna sprintte hij verder de gang af, tot buiten haar gezicht. De twee laatste deuren waren dicht en, naar hij aannam, afgesloten. Hij draaide zich om en trapte met de zool van zijn nylon gymshoenen tegen de blauw geverniste panelendeur aan het einde van de gang. Die kraakte, en al gauw viel het goedkope, derderangs